

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/209/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116210669
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116210669.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: prof. Y. R. N., Z., so sídlom F., F. XXXX/X, zast. JUDr. Ľudovít Štanglovič, advokát so sídlom Šaľa, Jarmočná 2264/3, proti žalovanému: Fakultná nemocnica Nitra, so sídlom Nitra, Špitálska 6, IČO: 17 336 007, o zaplatenie príslušenstva pohľadávky, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 7. mája 2018 č. k. 10C/201/2016-119 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania tak, ako uviedol v enunciiate svojho rozhodnutia zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa svojou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia úrokov z omeškania v zákonnej výške z náhrady mzdy, keď žalovaný mu dal neplatnú výpoveď z pracovného pomeru, ktorý spor sa viedol na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/235/2010, v ktorom bola určená výpoveď za neplatnú a zároveň bolo rozhodnuté o náhrade mzdy. V uvedenom konaní súd prvej inštancie rozsudkom z 10.03.2016 č. k. 19C/235/2010-612 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 21.06.2017 č. k. 6Co/163/2016-728 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy od 03.09.2010 do 24.03.2015 v celkovej výške 41.376,51 eura. Žalovaný vyplatil žalobcovi priznanú náhradu mzdy v termíne za mesiac august 2017, pričom z jeho účtu bola suma poukázaná dňa 08.09.2014 (správne malo byť 08.09.2017). Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ako aj ust. § 517 ods. 1, 2 OZ. Poukázal na obdobné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13Csp/15/2002, kde súd nepriznal zamestnancovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady mzdy s odôvodnením, že priznaný nárok na náhradu mzdy je dostatočný a takýto nárok ani nemá oporu v zákone. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 494/2013, preto považoval námietku žalovaného ohľadne toho, že nárok žalobcu bol v celom rozsahu uspokojený za dôvodnú, pretože v danom pracovnoprávnom spore bola náhrada mzdy vyčerpávajúco priznaná v inom súdnom konaní vo výške, ktorá zodpovedá jej jednotlivým funkciám, a preto by bolo priznanie úrokov z omeškania z jednotlivých náhrad v jednotlivých mesiacoch v tomto konaní, aj s ohľadom, že od ich splatnosti uplynul dlhý čas, v rozpore s požiadavkou spravodlivosti. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/180/2009, na ktoré poukázal žalobca, podľa ktorého sa zamestnávateľ dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci a tak zamestnancovi vzniká právo na zaplatenie úrokov z omeškania z príslušnej náhrady mzdy. Závery však ústavný súd bližšie neodôvodnil. V danom prípade ide o pracovnoprávny vzťah a v zák. č. 311/2001 Z. z., Zákonník práce účinný od 01.04.2002 inštitút úrokov z omeškania neupravuje tak, ako to bolo v zák. č. 65/1965 Zb., Zákonník práce účinný od 01.01.1966 do 31.03.2002. V § 1 ods. 1 zák.

č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce je síce zakotvená subsidiárna pôsobnosť všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, t. j. prvej časti Občianskeho zákonníka, avšak ustanovenia, ktorú upravujú úrok z omeškania sú upravené v § 517 ods. 1, 2 OZ a nachádzajú sa v ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Zákonník práce priznanie úrokov z omeškania neumožňuje a ustanovenie Zákonníka práce v zakotvení subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka nemožno vykladať extenzívne, a preto sa súd odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, pretože nepovažoval rozhodnutia súdov za ústavne nekonformné. Preto žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa z dôvodu hospodárnosti zaoberal vznesenou námietkou premlčania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalovanému, ktorý nezavinil čiastočné zastavenie konania a vo zvyšnej časti bol úspešný, nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevznikli.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca a domáhal sa jeho zmeny tak, že jeho žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že v danom prípade žalovanému nič nebránilo v tom, aby žalobcovi prideloval prácu podľa pracovnej zmluvy po tom, čo mu žalobca oznámil, že trvá na tom, aby ho žalovaný aj naďalej zamestnával. Žalovaný ako zamestnávateľ sa do omeškania dostal nevyplatením mzdy žalobcovi v lehote splatnosti, s čím je potom spojené právo zamestnanca požadovať úrok z omeškania. Nie je podstatné kedy to ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, a už vôbec nie je podstatné, kedy sa žalovaný dozvedel o povinnosti niečo uhradiť. Úrok z omeškania z nevyplatením mzdy je vlastne sankciou za to, že žalovaný uvedeným spôsobom na základe vlastného uváženia nepostupoval napriek tomu, že takto postupovať mohol a mal, nakoľko pridelovanie práce zo strany žalovaného žalobcovi bolo objektívne možné. Čo sa týka konštatovania súdu konajúceho v konaní o neplatnosť výpovede a náhrady mzdy, že takáto náhrada mzdy je dostatočná uviedol, že aj keď súd znížil požadovanú náhradu mzdy presahujúcu 12 mesiacov na polovicu, nijako nesúvisí so zákonným úrokom z omeškania, na ktorý má veriteľ v prípade omeškania dlžníka s plnením peňažnej pohľadávky nárok. Súd zároveň svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu nijako neodôvodnil, obmedzil sa výlučne na konštatovanie, že nárok žalobcu (na náhradu mzdy) bol v celom rozsahu uspokojený, a preto je jeho nárok na zákonný úrok z omeškania pravdepodobne podľa názoru súdu už obsiahnutý v priznanej náhrade mzdy, s čím sa však v žiadnom prípade nestotožňuje, nakoľko takáto úprava je v rozpore so zákonom. Súd tiež mal za preukázanú dôvodnosť námietky žalovaného, že neexistuje zákonná úprava, ktorá by priznanie úrokov z omeškania žalobcovi odôvodňovala, ktoré tvrdenie kategoricky popiera. Je pravda, že pracovnoprávne predpisy úrok z omeškania samostatne neupravujú, avšak vzhľadom na subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka, súdna prax postupuje podľa občianskoprávných predpisov. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 180/2009, ktorý deklaruje, že aj keď súčasný Zákonník práce ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu z úrokov z omeškania, treba postupovať podľa občianskoprávných predpisov. V závere uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o pracovnoprávny spor je potrebné mať na zreteli aj zásadu ochrany slabšej strany - zamestnanca.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Prijatím zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) s účinnosťou od 01. 07. 2016 došlo k zrušeniu zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 473 CSP). Podľa prechodného ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Znamená to, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikability procesnoprávných noriem a teda sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku s výnimkami z tohto základného pravidla ustanovenými v § 470 ods. 2 CSP.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP) a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

6. V preskúvanom prípade sa žalobca domáhal zaplata úrokov z omeškania po tom, čo jeho výpoveď bola určená za neplatnú a bolo rozhodnuté o náhrade mzdy. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodov, že neexistuje zákonná úprava, ktorá by priznanie úrokov z omeškania žalobcovi odôvodňovala. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí síce konštatoval, že v danom prípade ide o pracovnoprávny vzťah a v zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce účinný od 01.04.2002 inštitúit úrokov z omeškania upravený nie je tak, ako to bolo v zák. č. 65/1965 Zb. Zákonník práce účinný do 31.03.2002. V § 1 ods. 4 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce je síce zakotvená subsidiárna pôsobnosť všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, t. j. prvej časti Občianskeho zákonníka, pričom ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú omeškanie a nárok na zaplata úrokov z omeškania a to § 517 ods. 1, 2 OZ sa nachádzajú v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, a preto zakotvenie subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka nemožno vykladať extenzívne.

7. Odvolací súd sa nestotožnil s týmto právnym názorom súdu prvej inštancie a uvádza, že ak Zákonník práce v § 1 ods. 4 zakotvuje, že „ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka“, týka sa to iba § 1 - § 122 OZ, ktoré sú upravené v jeho prvej časti a netýka sa § 517 ods. 2 OZ, teda časti zákona, v ktorej sú upravené záväzkové práva. Vo všeobecnosti totiž platí, že v prípade, ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe, je v omeškaní. Z dôvodu omeškania je povinný zamestnancovi uhradiť nielen plat, ale aj úroky z omeškania, pretože osobitný zákon o plate, ale ani iný pracovnoprávny predpis nezakotvujú výšku úrokov z omeškania; v pracovnoprávných vzťahoch sa postupuje v týchto prípadoch podľa občianskoprávných predpisov (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce). Súd totiž nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchyliť v prípade, kedy to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov (zásad), ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Pri výklade a posudzovaní jednotlivých ustanovení právneho predpisu treba totiž rešpektovať ich význam z hľadiska účelu a zmyslu tohto predpisu ako celku, a nie izolovane. Aj podľa zaužívanej judikatúry, úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou. Inštitúit úrokov z omeškania vo všeobecnosti a aj v pracovnom práve plní charakter zabezpečovací, sankčný a kompenzačný a inak to nemôže byť ani v danom vzťahu. Opačným výkladom by došlo k porušeniu rovnosti subjektov tohto závislého vzťahu a teda k porušeniu článku 47 ods. 3 Ústavy SR. Výklad žalovaného by napokon celkom nepochybne musel viesť k záveru, že v žiadnych pracovnoprávných vzťahoch upravených Zákonníkom práce by nebolo možné priznať oprávnenému úroky z omeškania pri platových nárokoch vyplývajúcich z pracovného pomeru, čo nepochybne nebol úmysel zákonodarcu. Preto vyslovený právny názor súdom prvej inštancie odvolací súd považoval za nesprávny a príliš formalistický.

8. V spojitosti s rozhodovaním o úrokoch z omeškania ako príslušenstva priznanej náhrady mzdy Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo 17.12.2009 uviedol, že: „povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru - a s tým súvisiacu splatnosť tejto náhrady - nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z citovaných ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Zákonník práce z roku 1965 (zák. č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov) túto možnosť jednoznačne vyjadril vo svojom § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže terajší Zákonník práce (zák. č. 311/2001 Z. z.) a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úroku z omeškania, treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a v § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 OZ)“.

9. V tomto smere sa žiada pripomenúť aj rozhodnutie z 30.04.2012 sp. zn. 6 Cdo/246/2010, ktoré bolo neskôr zverejnené v časopise zo súdnej praxe pod poradovým publikačným číslom 32/2012 (zväzok 4, ročník 2012, str. 168). Z uvedeného rozhodnutia vyplýva právny záver, že: „predpokladom vzniku práva na náhradu mzdy v zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce je neplatné skončenie pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením alebo v skúšobnej dobe a oznámenie zamestnanca, že trvá

na ďalšom zamestnaní. Právo na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru môže preto vzniknúť najskôr odo dňa, keď zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby bol ďalej zamestnávateľ. Pri náhrade mzdy ide nepochybne o uspokojenie peňažného nároku, ktorý zaniká splnením, pričom účastník je povinný nárok druhého účastníka uspokojiť včas a riadne. K omeškaniu zamestnávateľa so splnením nároku na náhradu mzdy dochádza aj v tomto prípade vtedy, ak nárok včas riadne nesplní. Omeškanie nastáva uplynutím času určeného na plnenie, t. j., ak zamestnávateľ neposkytne plnenie zamestnancovi najneskôr v posledný deň lehoty splatnosti nároku. Čas plnenia môže byť predovšetkým dohodnutý účastníkmi; môže však byť ustanovený aj právnym predpisom. Z ust. § 119 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva, že náhrada mzdy je rovnaká ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie (ak v podnikovej kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nebolo dohodnuté iné obdobie) a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza preto u jednotlivých náhrad miezd spravidla za ten-ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Samotným právoplatným rozhodnutím o určení neplatnosti pracovného pomeru, ktorý mal byť skončený pracovný pomer totiž právo na náhradu mzdy ako hmotnoprávny nárok vyplývajúci z ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce nevzniká. Týmto deklaratórnym rozhodnutím sa len rieši otázka platnosti skončenia pracovného pomeru, ktorá v konaní o zaplatenie náhrady mzdy nemôže byť riešená ako predbežná, vzhľadom na dôsledky vyplývajúce z § 64 Zákonníka práce. Aj keď teda pre rozhodnutie súdu o priznaní nároku na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce je potrebné, aby otázka platnosti bola vyriešená v samostatnom konaní na základe žaloby podanej podľa § 64 Zákonníka práce, omeškanie zamestnávateľa s plnením tohto nároku nastáva márnym uplynutím termínu splatnosti mzdy“.

10. Pre úplnosť treba uviesť, že k obdobným záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/243/2008, 2 Cdo/76/2011 a 5 MCdo/8/2012.

11. Vychádzajúc z uvedeného možno zhrnúť, že od publikovania rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/246/2010 sa jeho rozhodovacia prax ustálila v tom, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (§ 119 ods. 1 veta prvá, § 256 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce) dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten-ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Riešenie tejto otázky, aj keď z pohľadu zák. č. 65/1965 Zb., ktorý bol s účinnosťou od 1. apríla 2002 zrušený, zodpovedá aj súčasnému zneniu zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce a je plne akceptovateľné aj na súčasnú právnu úpravu (k tomu odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 26.01.2015 sp. zn. 5MCdo/ 8/2012).

12. Nakoľko súd prvej inštancie v danom prípade pri posudzovaní nároku na úroky z omeškania vyslovil iný právny názor, odvolací súd tento rozsudok v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

13. V preskúmanom prípade nebolo sporné, že žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, a súd prvej inštancie uviedol, že sa so vznesenou námietkou premlčania nezaoberal, pretože žalobu v celom rozsahu zamietol. Ani s týmto postupom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

14. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Premlčanie konštruje Občiansky zákonník ako kombináciu objektívnej a subjektívnej právnej skutočnosti. Z ust. § 100 ods. 1 OZ možno vyvodit', že premlčanie prebieha v dvoch fázach: a/ márne uplynutie premlčacej doby a b/ uplatnenie námietky premlčania dlžníkom na súde. Dovolanie sa premlčania je jednostranným právnym úkonom dlžníka, z jeho povahy vyplýva, že musí ísť o výslovný právny úkon. Na námietku premlčania súd prihliadne len vtedy, ak sa dlžník premlčania zjavne dovoľá; nestačia len všeobecné vyjadrenia dlžníka k časovému aspektu uplatneného nároku. Dovolanie sa premlčania práva je hmotnoprávnym úkonom dlžníka v súdnom procese. S uplatnenou námietkou premlčania sa súd vysporiada tak, že žalobu zamietne bez toho, aby skúmal, či uplatnené právo veriteľa existuje alebo nie. Z uvedeného vyplýva, že skôr ako mal pristúpiť súd prvej inštancie k vecnému

prejednaní vecí, mal sa zaoberať so vznesenou námietkou premlčania. Žalovaný vzniesol námietku premlčania na pojednávaní dňa 09.04.2018 (č.l. 71 spisu), keď len všeobecne uviedol, že vznáša námietku premlčania voči celému nároku. Súd prvej inštancie preto v ďalšom konaní sa bude zaoberať vznesenou námietkou premlčania, pričom v tomto smere odvolací súd podotýka, že súd nie je oprávnený z úradnej moci (ex off) skúmať, či uplatnené právo je premlčané, ak túto námietku dlžník nevzniesol. Dôkazné bremeno postihuje toho účastníka, ktorému je existencia skutočnosti o ktorej tvrdí, že nastala, na prospech. V prípade námietky premlčania znáša taký účastník (strana sporu) dôkazné bremeno o skutočnostiach, s ktorým zákon spája začiatok a plynutie premlčacej doby (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Odo/204/2005). Bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní riadnym výsluchom žalovaného zistiť, kedy podľa jeho názoru začala plynúť premlčacia doba a kedy uplynula. Pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania sa bude súd prvej inštancie riadiť vyššie uvedeným právnym názorom o počiatku plynutia premlčacej doby. V ďalšom konaní opätovne vyslúchne strany sporu, pričom je viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) ohľadom priznania úrokov z omeškania z nevyplatenej mzdy.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).